

Arrest

nr. 229 150 van 22 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Laetitia Parmentier
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verblijft sedert onbekende datum illegaal op het grondgebied.

Op 28 september 2007 weigert de gemeente Sint-Pietersleeuw om verzoekers voorgenomen huwelijk te voltrekken wegens vermoeden van schijnhuwelijk met de tien jaar oudere in 1968 te Douar geboren S. R..

Verzoeker wordt naar aanleiding van een politiecontrole op 8 oktober 2007 illegaal aangetroffen op het grondgebied. Hij wordt bevolen het grondgebied te verlaten binnen vijf dagen, onder de bijlage 13.

Op 2 oktober 2008 “annuleerde” S. R. haar huwelijksintentie.

Verzoeker dient op 5 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, waarbij hij zich beroept op artikel 9bis en de instructie van 19 juli 2009. Hij wordt in het kader van de vernietigde regularisatie-instructie gemachtigd tot tijdelijk verblijf op basis van de bekomen arbeidskaart die geldig was van 30 juni 2010 tot 28 juni 2011. Hij blijkt echter geen dag gewerkt te hebben als werknemer bij de firma waarvoor de arbeidskaart werd afgeleverd. Bovendien heeft deze firma haar activiteiten stopgezet.

Op 28 juni 2011 wordt verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden (waarvan 12 maanden met uitstel) wegens drugshandel.

Toen dat alles ter kennis kwam van de Dienst Vreemdelingenzaken, werd hem op 3 augustus 2011 nogmaals bevolen om het grondgebied te verlaten onder de bijlage 13, in uitvoering van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kreeg kennis van dat bevel op 15 augustus 2011.

In februari 2011 dient verzoeker een huwelijksaangifte bij de ambtenaar van burgerlijke stand te Antwerpen, die d.d. 27 mei 2011 weigert het huwelijk te voltrekken.

Bij vonnis van 31 oktober 2011 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het beroep tegen die beslissing ongegrond.

Verzoeker legt op 20 juli 2011 in Antwerpen een verklaring af van wettelijke samenwoning met D. C. B.. Op 1 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging op grond van een geregistreerd partnerschap.

Op 5 januari 2012 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Met arrest nr. 140 201 van 5 maart 2015 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de voornoemde beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het Hof van Beroep te Gent veroordeelt verzoeker op 27 september 2013 tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens het dealen van cocaïne en heroïne en dit in staat van wettelijke herhaling. Het door verzoeker ingesteld cassatieberoep tegen dit arrest werd verworpen op 4 maart 2014.

Op 22 april 2015 wordt ten aanzien van verzoeker een besluit tot terugwijzing met verbod om gedurende tien jaar terug te keren op het grondgebied van het Rijk genomen.

Op 14 november 2019 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

Het betreft hier beroepstermijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53- 3445/001, 7: "Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."). Beroepstermijnen raken de openbare orde.

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt: *"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"*

Uit de voormelde feiten blijkt dat op 22 april 2015 ten aanzien van verzoeker een besluit tot terugwijzing wordt genomen. Het besluit tot terugwijzing met verbod om gedurende tien jaar terug te keren op het grondgebied van het Rijk bepaalt in artikel 1: *"Hij wordt gelast om het grondgebied van het Rijk te verlaten"*.

De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 november 2019. Dit wordt door verzoeker bevestigd in het verzoekschrift. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 14 november 2019 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 20 november 2019 aan de Raad per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 19 november 2019 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De Raad herhaalt dat de beroepstermijnen van openbare orde zijn en wijst erop dat deze strikt dienen te worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Ter terechtzitting beroept de advocate van verzoeker zich op overmacht. Zij stelt dat zij pas 19 november 2019 werd gecontacteerd door verzoeker en dat zij eerst bewijzen wilde verzamelen om aan te tonen dat verzoeker samenwoont met zijn partner.

De verzoeker, en zijn advocate, diende er zich echter van bewust te zijn dat hij op het ogenblik van de kennisgeving was opgesloten in een welbepaalde plaats, zodat hij uit de akte van kennisgeving niet vermocht af te leiden dat hij over een andere beroepstermijn dan vijf dagen zou beschikken. De beroepstermijnen dienen immers strikt te worden toegepast.

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van het beroep aan het tegensprekelijk debat onderworpen. Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt evenwel een tegenbewijs aangebracht of een middel waaruit enige overmacht zou kunnen blijken die de verzoeker buiten zijn wil om in de onmogelijkheid zou hebben gesteld om het verzoekschrift in te dienen binnen de in de akte van kennisgeving vermelde termijn.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC